

עפ"ת 51473/10/14 - חיים דהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 51473-10-14 דהן(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערער	חיים דהן (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

לפניי ערעור על חומרת העונש שגזר בית משפט תעבורה מרכז, בתיק ת"ד 4245-11-12 מיום 15.9.14, כב' השופטת הבכירה אטליה וישקין.

העונש שנגזר, מאסר בפועל בן 9 חודשים במצטבר למאסר נוכחי אותו מרצה המערער; מאסר על תנאי בן 7 חודשים למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה; פסילה בפועל של רישיון הנהיגה למשך 7 שנים, במצטבר לכל פסילה אחרת התלויה ועומדת נגד המערער; שליחת המערער לבדיקת מרב"ד לבדיקת כשירותו הנפשית והגופנית, כתנאי לקבלת רישיון נהיגה בתום תקופת ריצוי הפסילה בתיק זה.

בתיק זה הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו יוטל על המערער מאסר בפועל למשך 9 חודשים החל מיום גזר הדין ובחופף לכל מאסר אחר אותו מרצה, פסילת רישיון נהיגה למשך 3 שנים.

בית המשפט לא קיבל הסדר הטיעון, ומכאן הערעור שלפניי.

בנימוקי הערעור:

1. המערער הודה. חסך זמן שיפוטי יקר.
2. בית משפט החמיר בעונשים שגזר, טעה משלא קיבל הסדר הטיעון על אף שהתיק נבחן על ידי בוחני התביעה וראש שלוחה בתביעה.
3. התאונה אירעה בשעות החשיכה, תנאי הראות היו קשים, התאורה לקויה, צמחיה באזור צמצמה שדה הראייה.

4. להולך הרגל שנפגע רשלנות תורמת, בהיותו עם בגדים כהים בשעות הלילה בכביש.
5. המערער סטה לנתיב שמאלי בשל בור או פגם ברכבו, הנושא נבדק על ידי הבוחנים.
6. להסדר טיעון אינטרס ציבורי רב. המגמה בפסיקה הינה לכיבוד הסדרי הטיעון. מפנה לע"פ 2871/07 **חייא נ' מדינת ישראל**, מיום 17.12.07 (לא פורסם); ע"פ 7489/07 **עבדאללה נ' מדינת ישראל**, מיום 13.12.07 (לא פורסם) ופסיקה נוספת בנושא זה.
7. ב"כ המערער סבור כי עניינו של המערער אינו מצדיק אי כיבוד ההסדר. התביעה לא פעלה בזדון ובחוסר תום לב. העונש המצוין בהסדר הטיעון אינו קל כלל ועיקר. יש בו מסר מרתיע לנהגים ככלל ולמערער בפרט. היה על בית המשפט לנהוג במשנה זהירות בטרם חרג באופן קיצוני מהסדר הטיעון שהונח בפניו.

לאור כל הטיעונים האלה מתבקש בית המשפט להתערב בעונש ולגזור הסדר הטיעון.

בנימוקי ב"כ המשיבה:

בית המשפט מתבקש שלא להתערב בעונש.

לאחר בירור שנעשה בין ב"כ המשיבה בתיק הערעור לב"כ המאשימה בתיק בית משפט קמא, עלה כי ב"כ המאשימה נתפסה לכלל טעות בשעה שהגיעו להסדר הטיעון שהוצג בפני בית המשפט.

מדובר, לאחר בדיקה, בכביש מואר; בשדה ראייה בן 150 מטר; המערער אישר כי ראה את הולך הרגל; לא ניתן הסבר מדוע המערער סטה שמאלה כשראה את הולך הרגל; הייתה במעשה הנהיגה רשלנות גבוהה עם השלכות הרסניות למתלונן; מדובר בנפגע שמתאונה זו יצא פגוע קשה מבחינה מוחית, התאונה הפכה עולם משפחת הנפגע כולה, מדובר במי ששהה שנתיים בבית לוינסטיין. תפקודו, גם היום אינו מלא.

עוד מציינת ב"כ המשיבה, כי ביום בחודש אפריל 2012, המערער ביצע תאונה ביער בן שמן בשעה שנסע במהירות מופרזת, פגע ברוכבת אופניים, גרם לה חבלות קשות, נדון ל-9 חודשי מאסר במצטבר לכל עונש אותו מרצה, והגיש ערעור על חומרת העונש. וביום 1.5.14 נדחה ערעורו.

לגופו של עניין:

יש לציין כי התאונה נשוא ערעור זה בוצע ביום 30.10.11, 7 חודשים לפני אירוע התאונה ביער בן שמן, בתיק התאונה מבן שמן ניתן גזר דין מבית משפט קמא ביום 5.3.14. ואילו בתיק נשוא ערעור זה, ניתן גזר דין ביום 15.9.14.

מכאן, שאילו היה בית משפט קמא מקבל הסדר הטיעון אליו הגיעו ב"כ הצדדים בתיק זה, העונש בגין תאונה זו היה עומד על כ-3 חודשי מאסר.

בעניינו, מדובר במי שפגע אנושות בהולך רגל ובמועד מתן גזר הדין בבית משפט קמא, היה לקראת סיום ריצוי עונש מאסר בגין תיק פלילי בן 18 חודשים שנגזר בבית משפט מחוזי.

בית משפט קמא הגיע למסקנה כי מדובר ברף רשלנות גבוה. ניתן משקל לרשלנות תורמת של הולך הרגל, אלא שהמערער הבחין בהולך הרגל ולא עשה מאומה למניעת התאונה.

בית משפט קמא עבר על דוח הבוחן, צילומים וממצאים, ממנו עולה כי רכבו של המערער נמצא תקין ולא היה בו מאומה כדי לגרום להתרחשות התאונה.

נקבע מתחם ענישה בבית משפט קמא בין מאסר בעבודות שירות למאסר בפועל בן 12 חודשים ותקופת פסילה בין 3 שנים ל-8 שנים, ואני מוצאת מתחם ענישה זה כראוי, נכון ומתיישב עם פסיקה קיימת. ראה עפ"ת 49512-07-13; עפ"ת 23981-11-11.

לא מצאתי כי בית משפט קמא טעה משדחה הסדר הטיעון ואני מקבלת עמדת ב"כ המשיבה, משהודיעה לבית המשפט במסגרת טיעוני, כי התיק נבחן מחדש ומדובר בטעות של המאשימה, בבית משפט קמא, בשעה שהציגה הסדר הטיעון.

לאור כל האמור לעיל, הערעור נדחה.

ניתן היום בהעדר.

פסק הדין יישלח לב"כ הצדדים, בהסכמתם, כפי שצוין בפרוטוקול מיום 8.3.15, לאור היותו של המערער מרצה מאסר בפועל וכדי למנוע הבאתו וטלטולו לבית המשפט לשמיעת פסק הדין.

ניתן היום, כ"ח אדר תשע"ה, 19 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה